

spinder en uhyre Mængde Silke af deres Virksomhed. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorfra Folk har det. For Tiden vil man f. Eks. snart hver Dag kunne læse, hvor mange Millioner Kr. der er sat til af Forsikringsselskaberne. Nu vil jeg meget nødig have de Meddelelser om Forsikringsselskaber, der for Tiden florerer i Pressen, blandet sammen med den almindelige legitime Forsikringsforretning herhjemme; for alle de Selskaber, der for Tiden gaar herunder, er enten Krigsforetagender, om hvilke fornuftige Forsikringsfolk har vidst, at de skulde gaa herunder, eller det er de Svindel-selskaber, som vi har været plaget med en Tid herhjemme, og som jeg maa sige kun er blevet opretholdt ved Støtte fra oven, fra høje Embedsmænd eller Rigsdagsmænd og andre, som hellere skulde have holdt sig derfra. Men de almindelige gode gamle danske Forsikringsselskaber spinder saa vist ikke Silke af deres Virksomhed.

Der er f. Eks. et Ulykkesforsikrings-selskab, som den nuværende højtærede Statsminister og jeg kender særlig godt til. Jeg kan nævne om det, at i de første 14 Aar af dets Tilværelse gav det ikke en Gang saa meget som Rente til sine Aktionærer. Og i den Periode, som er kommet derefter — Selskabet er snart 25 Aar gammelt —, har det paa en Præmieindtægt af 17 Mill. Kr. kun udbetalt til Aktionærerne 109 000 Kr., medens der samtidig er lagt et Beløb af ca. 100 000 Kr. hen til Fordel for de forsikrede. Jeg tror ikke, der er noget Menneske, der vil finde, at det er en urimelig Forrentning. Ganske lignende Forhold findes i andre Selskaber. Sagen er, at da Ulykkesforsikrings-loven fremkom i 1898, var der intet Menneske, der vidste ordentlig Besked om, hvilken Risiko disse Forsikringer vilde medføre. Det førte til, navnlig da der kom en meget heftig Konkurrence mellem Selskaberne, at saa godt som alle Selskaber led store Tab, og at en hel Del bukkede under i Kampen for Tilværelsen.

Publikum og Rigsdagsmænd kan ganske roligt vænne sig til at være klar paa, at det at drive Forsikring er ikke noget, der tjenes Penge ved, og de bør ogsaa blive klar paa, at det er slet ikke Forsikringsselskabernes Ønske at tjene store Penge. Der er ingen Forsikringsselskaber herhjemme af dem, jeg regner for gode Forsikringsselskaber, der drives med det Formaal at tjene store Penge paa de forsikredes Bekostning. Arbejdet drives ud fra ganske sociale Synspunkter med det Ønske at gøre Forsikringerne bedst mulige for de forsikrede.

I Arbejderforsikrings-Raadets Beretning for Aaret 1919 staar følgende om nogle statistiske Oplysninger: „Med Hensyn til Tabellens Resultater bemærkes, at naar bortses fra de største Fag eller saadanne større Grupper eller Føreklasser, man kan danne ved Sammenlægning af flere Fag, er Tallene i meget høj Grad afhængige af det enkelte Aars tilfældige Svingninger. Tabellen, der kun danner Begyndelsen til et Materiale, der først efter adskillige Aars Forløb vil blive tilstrækkeligt for de fleste Fags Vedkommende, maa derfor benyttes med den største Forsigtighed. Ved Hjælp af Forholdet mellem Præmier og Skader indenfor større Grupper og Forholdet mellem Forsikringsselskabernes eller Udlandets Præmiesatser for Gruppens enkelte Fag, kan man dog formentlig i Regelen danne sig et omtrentligt Billede af Fagenes Risiko.“ Se, det er meget kloge og forsigtige Ord om denne Statistik.

Jeg vil dog for egen Regning tilføje, at selve Anlægget for denne Statistik aldeles ikke er teknisk uangribeligt. Men Hr. Fuldmægtig Zeuthen — og paa ham stoler jo det ærede Medlem Hr. Andreasen fuldt og fast i de Betragtninger, han fremsatte her — har aldeles ikke været forsigtig i sin Benyttelse af disse Tal. Han behandler Tallene, som om det var en fuldfærdig god Statistik, skønt Raadet selv siger, at det „kun danner Begyndelsen til et Materiale, der først efter adskillige Aars Forløb vil blive tilstrækkeligt“. Men Hr. Zeuthen benytter desuden Tallene uden i Virkeligheden at kende tilstrækkeligt til, hvad der ligger bagved. Naar han f. Eks. behandler Spørgsmaalet om Selskabernes Administrationsudgifter og sammenligner gensidige Selskaber og Aktieselskaber med hinanden, tager han ikke paa nogen Maade tilstrækkeligt Hensyn til, hvor forskellige de Portefeuller er, Selskaberne har. Det er dog f. Eks. ganske indlysende, at hvis et Aktieselskab tegner de saakaldte Husstandsfor-sikringer som deres Hovedforretning, medens et gensidigt Selskab helt holder dem ude fra sin Portefeulle, maa dette Aktieselskab blive dyrere i sin Administration end de gensidige Selskaber, og saadanne Forhold finder netop Sted. Og Arbejderforsikrings-Raadets Fuldmægtig kan ikke have tilstrækkelig Viden om alle disse Forhold til i sine Betragtninger at tage tilstrækkeligt Hensyn til dem. Ogsaa alle de mange Ændringer i hele Arbejdet i en Forsikringsanstalt, som Lovændringer i de senere Aar har medført, og som selvfølgelig har kostet